I signori della menzogna: Parte XII - Veritas Vincit

Qualche tempo fa ho concesso un'intervista a "Scream Magazine" in Norvegia, credo che essa riguardasse l'uscita di "Fallen", e anche quella di "Umskiptar"; ma, sebbene "Scream Magazine" sia stata l'unica rivista norvegese abbastanza coraggiosa da spedirmi delle domande per un'intervista, questa volta non ha avuto il fegato di stampare le mie risposte. Per questo, non ci sarà alcuna intervista a Burzum in nessuna rivista musicale norvegese, questa volta.

Sia io che chi ha condotto l'intervista (Roy Kristensen) abbiamo speso parecchie ore per lavorare ad essa, e piuttosto che mandare l'intero lavoro in fumo, ho deciso di pubblicare l'intera intervista qui su www.burzum.org. Anziché attendere fino a maggio per poterla leggere e dover pagare il prezzo della rivista per farlo, potete leggerla gratuitamente qui e ora. È in norvegese, e, a meno che non siate così sfortunati da vivere nella Norvegia Sovietica da conoscere il norvegese, io sono sicuro che, se Vi interessa, potrete tradurla con "Google Translate".

Per non dover sprecare il mio tempo in futuro, questo posso dire a chi abbia intenzione di intervistarmi: non seccatemi inviandomi domande, se pensate di non poter digerire le mie risposte. Io dico la verità così come la vedo, non importa quale sia, e non potrebbe importarmi di meno delle vostre suscettibilità personali o dei rischi di persecuzione politica nei paesi da cui venite.

Varg Vikernes
Traduzione di Lupo Barbéro Belli

Ecco l'intervista[1].

Etter "Fallen", som fikk bra kritikk slik jeg har forstått det, kom reinnspillingene av låter fra de to første albumene. Som vanlig med det som har med Burzum å gjøre, var det også delte meninger omkring "From the Depths of Darkness". Jeg likte albumet meget godt, og synes faktisk vokalen er bedre enn på de to første albumene. Hvordan var det å spille inn de gamle låtene på nytt? Og hva var det som gjorde at du følte for å gjøre dette, med tanke på at det var omentrent 20 år gamle låter?

Det var vel egentlig så enkelt som at jeg ikke likte vokalen på den første platen, og heller ikke mangelen på *ride* (og den evinnelige '*high-hat*' en som sang i bakgrunnen hele tiden), i tillegg til at jeg var misfornøyd med den tekniske kvaliteten på en del av musikken på "Det Som Engang Var". Det ble ganske enkelt vanskelig for meg å lytte til disse platene uten å gremmes.

Da Darren Toms og min manager begge foreslo at jeg skulle spille inn en plate med gamle låter tenkte jeg at det kunne være en fin mulighet til å rette opp dette, og gjøre det mulig for meg selv å høre på den gamle musikken igjen. Det ville sikkert være en del andre som ville sette pris på dette også − noe som jo viste seg å være sant.

Ja da, det er alltid "delte meninger" om Burzum, men jeg lager altså ikke musikk for alle. Ei heller bryr jeg meg om dem som aldri blir eller vil være fornøyde.

[1] L'intervista non è stata tradotta affinché il tono polemico del testo introduttivo mantenesse la sua coerenza.

Siden den gang har Norge vært igjennom, og fremdeles sikkert er i et såkalt traume. Rettsaken mot Anders Behring Brevik, terroristen, er nå i gang og da dette kan leses i mai har vi kommet halvveis. Jeg mistenker at mange skulle ønsket at folk med andre typer meninger enn de typiske A-4 gjerne skulle vært stillegjort til evig tid. Hvordan, om du ser noen grunn til å svare, ser du på det at enkelte mener at dine synspunkter er like ekstreme som hans, selv om dine handlinger ikke har gått utover et såpass stort antall mennesker som hans? Jeg vet ikke om du er enig med han eller ei, men skal alle som har meninger som ligner på hans ties i hjel?

Vi deler nok mange, men langt fra alle, meninger, men jeg reagerer sterkt på at han som ellers er en opplyst og belest mann ikke evner å se den bakenforliggende årsaken til alle de problemene som han *har* klart å idenitfisere. Han evner ikke å se at det står en jøde eller jøder bak *alle* disse problemene.

Du mistenker vel helst at "mange" ønsker at folk med andre meninger skulle vært stillegjort til evig tid mest fordi det er dette mediene "våre" (som *alle* er eid av jøder eller internasjonalister [noen i blå dresser]) vil ha oss til å tro. Sannheten er at det har aldri tidligere vært en større avstand imellom det politikere og medier sier og det folket selv mener, tenker og tror. Det er først og fremst "eliten" som ønsker å fortie den eneste *virkelige* oppositsjonen (nemlig *nasjonalistene* [i vid forstand]). Folk flest er mer enige med Breivik og andre som ham enn det de kan gi uttrykk for uten frykt for å bli forfulgt for det.

Jeg synes det er trist at ikke flere i det norske folk gjør opprør mot dette Sovjetveldet, denne bolsjevismen, og forlanger at også vår nasjon skal få leve. Breivik benyttet feil metoder og angrep feil mål da han drepte tenåringer, uansett hvor forskrudde og hjernevaskede de allerede hadde blitt, men jeg *forstår* ham likevel. Han er sikkert egentlig et godt menneske som bare ville sitt folk det beste, men som ble villedet av sine jødiske mentorer til å trå helt feil.

De som mener vi skal ties i hjel får mene det de vil, og får svare for det senere.

Det viser seg at det sannsynligvis blir tillagt deg en del meninger som du ikke har spredd på noen måte, når vi kan lese det du skriver på nettsiden under "The Lords of Lies: Part X - Thieves and Frauds". Hva er det rareste og mest vannvidde du har hørt at du har sagt eller skrevet, eller for den saks skyld gjort? Jeg mener, du vet jo selv hva du har/ikke har gjort, sagt eller skrevet... Hvordan ser du på det at andre mennesker har et slags behov for å ta din identitet, gi seg ut for å være deg eller din talsmann og så spre det du mener er løgner?

Det er mange fortvilte mennesker der ute, uten særlig mye mening eller substans, som prøver å leve gjennom andre, fordi de ikke selv har noe liv verd å leve. Det er ikke verd å gi disse individene noen opperksomhet utover å si det jeg sier i den artikkelen du henviser til.

Den mest ekstreme løgnen jeg noensinne har blitt utsatt for er uansett påstanden om at jeg skal ha *myrdet* Aarseth. Jeg drepte ham for å bevare mitt liv. Det er virkelig ille når staten lyger for å "ta" de som snakker dem imot *fordi* de snakker dem imot.

Da er det på tide å nærme seg "Umskiptar". Slik jeg har forstått det, så er tekstene denne gangen hentet fra Voluspå. Hvordan var det å ta for seg en slik tekst og jobbe med den til musikken du skrev til det nye albumet?

Det var vel omtrent som alle de andre platene jeg har laget. Det er nu bare å lage musikk og tekster, eller lage musikk til tekster, eller lage tekster til musikk, og så mye mer hokus pokus enn det er det ikke. Jeg hadde uansett jobbet lenge med dette diktet i forbindelse med en (nu utgitt) bok (som heter "Sorcery And Religion In Ancient Scandinavia"), så den delen var nærmest ferdig fra før av.

Hva er det historien gir deg, med tanke på at vi i dag lever i 2012 i følge vår tidsregning, mens Voluspå sannsynligvis ble diktet for over 1000 år siden? Om vi ser ut i verden, med dagens øyne, er det ikke bare positivet å spore. Ja, en slags form for Ragnarok er kanskje det vi står overfor, med tanke på økonomiens stadig mer galopperende ferd mot kollaps, den stadig økende volden særlig i den tredje verden, menneskers distansering fra naturen og dermed også hverandre... Er det noe håp, eller skal vi bare forsøke å ha det så bra som vi i den enkeltes narsissisme kan ha, siden vi alle blir veldig lik(e) til slutt?

Problemet er vel helst at vi etter krigen ga jøder lov til å ta over bl. a. *Alle* bankene i vår del av verden, slik at de kunne lage penger av blekk og verdiløst papir og så låne dem til oss for renter. Det naturlige resulatet av dette er selvfølgelig at så godt som alle land og alle mennesker nu skylder dem penger, fordi bankene aggressivt har gått inn for å selge lån. Den jødiske Rothschild-familien eier alene over 50% av all rikdom i hele Europa (!), og de skyr ingenting for å få kloen i mer. Hellas f. eks. går under ikke på grunn av grekernes latskap eller manglende vilje til å betale skatt (som de fleste tror her i Norge), men fordi bankene har lurt dem til å låne over evne. Nu kjøper de jødiskeide bankene opp hele Hellas, alle bedrifter og hele Hellas' arvesølv, for en billigpenge, og Hellas vil teoretisk sett for alltid være deres slaver. Etter Hellas kommer Italia, og så Spania, Portugal, Frankrike, o. s. v., og til slutt kommer land som Norge, som også – til tross for det politikerne og mediene sier – faktisk har stor gjeld (ca. 50% av BNP. Du kan jo google det, så ser du selv).

Problemet til jødene er at de forstår ikke når de må slutte. De er så grådige at de gir seg ikke før de eier 100% av all rikdom her på denne planeten – og er så dumme at de forstår ikke at om *alle* andre sulter og lider da vil de gjøre opprør mot dem! Dette har skjedd om og om igjen i historien, og alltid er resultatet jødeforfølgelser hvor den "stakkars uskyldige" jøden får lide, og må flykte med alt det stjålne gullet han kan bære med seg, til en ny vert. De lærer tydeligvis aldri. Dette har skjedd før, senest på 1920-tallet, og det ender *alltid* med katastrofe.

Siden også mediene våre, politikerne våre og skolene våre er eid av jødene og deres direkte hatefulle ideer får vi selvsagt aldri høre noe om dette, men en dag sprekker boblen og blodet flyter – og det vil ikke først og fremst være vårt blod som flyter. Dermed vil Hellas og andre få tilbake landene sine til slutt, så alt dette har en lykkelig ende. For alle andre enn jødene og deres løpegutter. Men, men. "Jedem das Seine", som de sier... Eller "Suum cuique", om du vil. *Enhver får som fortjent!*

Om jeg har forstått noe jeg har lest, så har du sagt noe om at tekstene er mer personlige denne gangen. Hvordan ønsker du at lyttere skal forholde seg til dine tekster, om du fikk bestemme? Er det egentlig viktig for deg at lytterne "jobber" med tekstene for å få med seg en helhet, eller er kanskje det viktigste at du får uttrykt deg?

Da har du nok ikke forstått "noe" av det du har lest. :-)

Tekstene er ikke mer personlige, men musikken og vokaluttrykket er. Slik jeg ser det er det opp til hver enkelt lytter å avgjøre hvordan de skal forholde seg til tekstene – eller om de skal la være. "Umskiptar" er en beskrivelse av naturens metamorfoser, beskrevet med et språk og poesi fra fortiden vår. Tekstene som synges er forfedrenes stemme, for å si det slik, som snakker til sine etterkommere.

Slik vi har forstått det, handler "Umskiptar" også om metamorfose. Hva betyr metamorfose for deg personlig og hvordan relaterer du det til verden generelt? Er forandringen en nødvendighet for at samfunnet og verden forøvrig skal komme nærmere det vi kan se på som dine odinistiske prinsipper?

Nei, dette diktet handler om naturens metamorfoser, og inneholder ikke noe kritikk eller beskrivelse av noe som har med politikk i vår verden å gjøre. Det beskriver årets gang, med omskiftninger, ut ifra et sirkulært perspektiv – i motsetning til det vanlige jødisk-kristne linjære perspektivet, med en begynnelse og en slutt ("fra skapelsen til Ragnarok"). Gudene dør, de venter, de fødes og de lever, før de dør igjen. Høsten følges av vinter, vinter av vår, vår av sommer, og sommer av høst igjen. Månen er ny, full, i ne og så er det måneformørkelse før den blir ny igjen. Slik er naturen, og p. g. a. dette kan "volven" spå om fremtiden...

Mennesket er en del av naturen, så vi er ikke anderledes. Vi skiller oss ikke ut fra resten av naturen.

Cover kunsten er også denne gangen iøynefallende, og passer til musikken ut i fra det jeg klarer å forstå av musikk og tekster. Kan du se noe mer om symbolikken og hva som fikk deg til å gå for dette coveret?

Dette er et bilde av den personifiserte Natten, av vår egen kunstner P. N. Arbo, og viser natten som rir over himmelen. Etter natt kommer morgen, så dag, så kveld og så natt igjen... det er døgnets *metamorfose*.

Slik jeg opplever de tre siste albumene, fra "Belus" via "Fallen" og nå med"Umskiptar", har musikken blitt mer ritualistisk og transeaktig. Har dette vært et bevisst valg på bakgrunn av dine fysiske omgivelser og tanker i tiden, eller har utviklingen kommet på grunn av noen annet?

Nei, jeg lar musikken lede, og følger bare selv etter.

I dagens moderne verden der det virker som det kulturelle uttrykket slik som musikk, litteratur og kunst dreier seg mot en delt internasjonal fellesnevner, tror du at bevegelser som har som mål å styrke nasjonalismen og promotere bekymring for ens nasjonale identitet har livets rett? Tanker om at alle er unike får mindre rom i en virkelighet der alle skal være like og likeverdige og ingen må skille seg ut...

Det var et pussig spørsmål. Burde du ikke heller ha spurt; "tror du at bevegelser som har som mål å styrke internasjonalismen og promotere utslettelsen av all nasjonal identitet har livets rett?" Svaret til dét er selvsagt *nei*.

Problemet er at samfunnet vi lever i er *så totalitært* at til og med mennesker (som deg) som i utgangspunktet skulle være og tenke i alle fall *litt* anderledes klarer å vinkle det *slik*.

På nettsiden din kan vi se at du beskriver Norge som "den siste Soviet staten i Europa". Er dette noe du ser på som generelt for dette langstrakte kalde landet her nord, eller er det mest på grunn av din personlige opplevelse med dette landet preget av jantelov, tilsynelatende likhet for loven, der materialismens religion er den som gjennomsyrer alt fra såkalt topp til bunn?

Dette er ikke noe jég har funnet på. At Norge er den siste Sovjetstat er noe veldig mange mener, fra svenske ministere til østeuropeiske innvandrere (som selv har levd i kommunistland), fra dresskledde foretningemenn under ulike himmelstrøk til undertegnede. Norge er faktisk like totalitært som det DDR var, altså ennu *verre* enn det Sovjetunionen var! Norge benytter seg ikke av de samme voldelige metodene, men er altså *minst* like totalitært.

Musikken på "Umskiptar" er tilsynelatende enklere enn på de to foregående albumene. Vokalen er også annerledes og den hese stemmebruken skaper en følelse av... distanse. Det er

som du står der i mørket og hveser ut til meg at jeg ikke må nærme meg uten våpen i hånd. Søkt sikkert, men uansett, hva var det som gjorde at du valgte å endre vokaluttrykket såpass mye i forhold til de to forrige skivene? Det er jo også mye "prating" på skiva...

Det var nok språket selv som endret vokalen. Gammelnorsk er mye mer poetisk, vakkert og kraftfullt enn det moderne norsk er, og dette endret stemmen min – og hevet produksjonen betraktelig.

Ett element jeg vil fremheve som meget positivt er måte du får frem disse melodiene på, tilsynelatende enkle melodier, som for eksempel i min favoritt fra det nye albumet "Alfadans". Er det bare klimpring som tilfeldigvis ender opp i en melodi du ser du kan bruke? Noen har jo et mål med musikken før de begynner å skrive materialet, eller lar et konsept styre det som kan brukes og det som må forkastes. Hvordan kommer du så frem til de melodier du til slutt velger å bruke?

(Ikke besvart)

Jeg synes produksjonen på "Umskiptar" er feiende fin, der den krasse gitarlyden speiler seg meget bra mot bassens dybde. Hvor mye jobbing var det med produksjonen denne gangen? Jeg tenker da særlig på trommene, som har vært litt svak på de to foregående albumene. Bedre på "Fallen", men for svak på "Belus"...

Det var ikke noe mer jobbing med disse tingene denne gang, men jeg ganske enkelt endret fokuset litt, mer over til trommer og vokal, og så passet jeg på at bassen ble slik jeg ønsket også.

Alle denne kjempingen for det du tror på. Andre kjemper for det de tror på. Og som jeg bruker å si på godt nordnorsk "sånn går nu dagan". For, til slutt blir vi jo alle lik(e), så hvorfor bruke all denne energien på noe som til slutt ikke gir mening siden vi tross alt bare dør? Altså, det er mulig sjelen flyr avgårde, at de som roper om gud eller hva det nå måtte være har rett, men jeg foretrekker bevis før jeg dreier mine tanker i disse retningene... Rik, fattig, kristen, satanist, muslim, jøde, amerikaner, afrikaner, russer, kineser, nordmann..., vi skal jo alle dø om vi da ikke er Jesus, noe de aller fleste av oss ikke er, så hvorfor drive dette spillet videre?

Ja, "lykkelige er de uvitende".

Det finnes noe mer her i verden enn lille deg, Roy Kristensen, og ditt mikrokosmos. Det finnes selvsagt også noe mer enn lille meg, og mitt mikrokosmos; det er ikke meningen å rakke ned på deg spesielt. Forskjellen er *bare* at jeg ikke bare lever i mitt mikrokosmos, men ser også utover det og videre langt, langt avsted, i tid og rom – og *derfor* kjemper jeg for noe som er viktigere enn lille meg.

Du tar for øvrig feil; vi blir ikke alle *like* bare fordi vi skal alle dø. Jeg kan jo sitere Håvamål (strofe 76);

Deyr fé,
deyja frændr,
deyr sjalfr it sama,
en orðstírr
deyr aldregi,
hveim er sér góðan getr.

Som betyr;

Fe dør,
frender dør,
en selv dør på samme vis,
men ærens ry
dør aldri,
for hver som navn oppnår.

Husker du kanskje ikke bedre f. eks. Leonardo da Vinci enn noen andre fra Vinci? De ble ikke alle like i døden.

Du som snakker og tenker slik har mistet noe som er veldig norsk og felleseuropeisk; din *hamingja*. Din ære!

Albumet er ikke så dynamisk som det jeg personlig skulle ønsket. Det blir mer og mer introvert mot slutten, slik jeg opplever det, noe som skaper enda mer distanse for meg. Hvordan tenker du albumet som helhet og hvor mye av musikkens utfoldelse blir styrt av ditt valg av tekst/konsept denne gangen?

(Ikke besvart)

Hvordan står det til med din Élégie, som vi var innom i forrige intervju? Det blir kanskje for søkt å tenke metamorfose om vi ser forrige album i sammenheng med det nye? (Jeg får plutselig en følelse av at jeg tolker altfor mye inn i altfor lite, heh)

Min metafysiske fortvilelse frembringer fremdeles musikk for å kompensere for den manglende harmonien i den verden jeg lever i.

Har du noen gang opplevd at media har presentert deg på en riktig måte? Jeg har ikke lest så mye, men det jeg har fått med meg så handler mye om at du kritiserer måten media lyver om deg og ditt...

Det spørs hva du mener med "media". Internet er jo også et massemedium, og vi har jo burzum.org som fremstiller sannheten på en utmerket måte.

Foruten en og annen noenlunde saklig musikkanmeldelse så har jeg *aldri* opplevd at det kommersielle massemedia i Norge har beskrevet meg eller mitt på en riktig måte. Hvorfor skulle de det, når deres agenda er å latterliggjøre og spre desinformasjon om slike som meg – som representerer frihet i sin reneste form? Glem dog ikke at de er svin, og hva annet kan man forvente fra svin enn grynting?

Tenker du noen gang på utvikling av deg selv som musiker og komponist? Grunnen til at jeg spør er at jeg synes musikken din beholder den enkle basisen fra album til album, selv om for eksempel de tre siste albumene veldig forskjellig fra hverandre i uttrykk til tross for at mye av det som skjer foregår på monotoniens premisser...

Nei. Det bryr jeg meg lite om. Som sagt lar jeg musikken lede meg, og om musikken blir slik eller slik spiller ingen rolle, så lenge den leder meg dit.

En annen ting, er du fremdeles involvert i RPGS? I så fall, hvilke systemer foretrekker du? Og, foretrekker du i så fall å spille som dungeonmaster eller som en spille karakter?

Det er nok lenge siden jeg sist spilte et rollespill. Min interesse er først og fremst i systemer og søken etter logiske brister i det, tabeller og statistikker, lister og kart. Ja, det er fremdeles en hobby, å pusle med mitt eget rollespill, men spille gjør jeg nok ikke mer. Til det har jeg for lite tid og for få venner med samme interesse.

Da jeg spilte, "i hine store dager", likte jeg best Rolemaster spilt i MERP-settingen, men var innom og likte godt også D&D, AD&D, Call of Cthulu, Twilight 2000, GURPS og en rekke andre spill, kjente og ukjente.